Udlandet.

Norge.

Frøken *Elisa Chrystie* i Moss har ved sin død oprettet et „leget til uddannelse af kvinder til praktisk bedrift". I følge *Nylænde* skal direktionen bestå af „tre ugifte kvinder af den dannede stand i selvhjulpen stilling, samt af en lovkyndig mand". Legatet skal uddeles som „stipendier på fra 200 Kr. til 1000 Kr. til kvinder af den dannede klasse, der måtte ønske at uddanne sig i en eller anden praktisk — derunder kunstindustriel — bedrift for derved at erhverve sig en betryggende livsstilling".

Legatet træder i virksomhed ved den dødelige afgang af en ældre legatar, der, sålænge hun lever, skal nyde renterne af formuen.

I følge *Dagny* er legatkapitalen på 100,000 kroner.

Finland.

Der er i Finland to større Kvindesagsorganisationer, *Unionen* og *Finsk Kvindeforening.* Denne sidste havde 25 års jubilæum i foraaret. Dens årsberetning indeholdt da et angreb på bladet *Nutid,* som er knyttet til *Unionen.* Derefter har der udviklet sig en polemik, hvis to væsentligste stridspunkter synes at være opfattelsen af ægteskabet og af beskyttelseslovgivningen, to ikke ukendte stridsæmner. Frk. *Alexandra Gripenberg* betænker sig end ikke paa at frakende beskyttelseslovgivningens tilhængere navn af kvindesagsforkæmpere. Hun bruger følgende passus: „Den omstændighed, at meget sådant for tiden både ved kvindekongressen i Berlin og andetsteds både med hensyn til „beskyttelseslove" og på andre områder rører sig under navn af kvindesag, skønt det i grunden strider mod kvindesagens idé, støtter ikke *Nutids* artikel!"

Unionen er den yngste og radikaleste af de to foreninger, medens *Finsk Kvindeforening* er den konservative (Frk. *Gripenberg* taler om „reaktion af den gamle gode slags").

En kreds af kvinder har nylig (3. oktober) med den tilstundende landdag for øje, anmodet begge foreninger om at optræde til fordel for kvindernes politiske rettigheder ved i fællesskab at afholde et stort offentlig møde. *Unionen* har svaret ja, men *Finsk kvindeforening* nej.

Af navne, der knytter sig til *Unionen*, nævner vi *Maikki Friberg, Fanny Hult, Annie Furuhjelm, H. Gebhard.*

Ungarn.

Hvilket opsving pigehandelen har taget i de sidste år i Ungarn, ses af følgende notits i det tyske kvinderåds *Centralblatt:* „I året 1902 havde pigehandlerne i 32 ungarske kommuner såkaldte *åbne depoter*, hvor varerne samles, og hvorfra de exporteres. Efter de nyeste oplysninger har *en gros exportørerne* imidlertid på 56 pladser *filialoplag* for pigehandelen.

Siden året 1902 har dette skandalerhverv taget til i den grad, at oprettelsen af 24 nye filialdepoter er blevet nødvendig. I de store byer som Temesvar, Zzegedivo, Kaschau, Miskolez, Groszwardein, Maria-Teresiopel o. s v. har pigehandlerne *hoveddepoter,* hvor exporten hovedsagelig finder sted, medens varen bliver *sorteret* og *forberedt* i de mindre Byer."

Man ser af disse opgivelser, at pigehandelen er i stadig tiltagen i Ungarn i stedet for at gå tilbage, hvilket ikke kan undre, når man tænker på de milde straffe, som pigehandlerne får. Derved er naturligvis *Ligaen imod pigehandel* også hæmmet meget i sin virksomhed.

Japanerinderne og Krigen.

Saa stor er Japanernes Begejstring for Krigen, siger *Womans Tribune,* at Kvinderne af enhver Klasse, lige fra Kejserinden ned til de lavest stillede, giver ikke alene deres Formue og Indtægter, men ogsaa deres personlige Arbejde for at lette Byrden for Soldaterne i Felten. Alle er grebne af den Ærgærrighed at have Andel i den japanske Hærs Held, og der er derfor stiftet mange Foreninger med det Formaal at sørge for Soldaterne og deres Familier. En af de største af disse er „Damernes Sygeplejeforening", der er en Hjælpeforening under Røde Kors og bestaar ved egne Midler. Den tæller blandt sine Medlemmer Japans bedste Aristokrati, og disse Kvinder kan man hver Dag træffe arbejdende paa Forbindingsstuen eller Hospitalerne. „Damernes patriotiske Forbund" har som Formaal særlig Omsorgen for Soldaterne og deres Familier. Den har et Medlemsantal af ca. 60,000 og omfatter Kvinder af alle Rangklasser. „Damernes Opfostrings-Selskab" har udvidet sine Formaal til at lindre Krigens Nød og gør uberegnelig Nytte.

I alle Pigeskoler hjælper Eleverne med paa en eller anden Maade, strikker Strømper til Matroserne eller laver Huer eller andre Ting til Soldaterne. Selv de fattigste gør et eller andet. Der fortælles, at Tjenestepigerne ikke lader sig frisere — et stort Savn for